

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 14 0 У 004131 19 Увп
Бања Лука, 17.3.2022. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Едине Чупељић као предсједнице вијећа, те Смиљане Мрше и Страхиње Ђурковића као чланова вијећа, уз учешће записничара Мире Мачкић, у управном спору по тужби Р. С. (у даљем тексту: тужитељица), заступане по Правобранилаштво Р. С., С. з. В. (у даљем тексту: Правобранилаштво) против рјешења број 21.03/952.1-721/18 од 26.2.2019. године тужене Управа ..., у предмету доношења привременог закључка о обезбјеђењу, одлучујући о захтјеву тужитељице за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 У 004131 19 У од 21.8.2019. године у сједници вијећа одржаној дана 17.3.2022. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба изјављена против уводно означеног оспореног акта тужене, којим је одбијена жалба тужитељице изјављена против закључка Подручна ... у Х. П. број 21.49/952.1-74/18 од 22.5.2018. године. Тим првостепеним закључком је одбачен захтјев (умјесто приједлог), тужитељице за доношење привременог закључка о обезбјеђењу ради извршења обавезе, уз образложење да нема услова за покретање поступка за доношење тог закључка.

Одбијање тужбе образложено је разлозима да нису испуњени услови за доношење привременог закључка о обезбјеђењу, прописани одредбом члана 275. Закона о општем управном поступку („Службени гласник Републике Српске“ број 13/02, 87/07, 50/10 и 66/18, у даљем тексту: ЗОУП), јер у конкретном случају није доказана, нити је учињена вјероватном обавеза заинтересованог лица Р. М. у чију корист је у претходно проведеном поступку излагања података о непокретностима и утврђивања права на непокретностима, утврђено право својине на парцели број 474/1 (нови премјер), уписаној у Лист непокретности број 74 к.о. Поглед. Наводи се да, упркос томе што је Правобранилаштво Р. С., С. з. В. поднијело приједлог за понављање поступка излагања, у конкретном случају није доказана нити је учињена вјероватном било каква обавеза лица у чију корист је утврђено право својине на поменутој непокретности, те се сходно томе не може сматрати ни да постоји опасност да ће то лице осујетити или знатно отежати извршење обавезе. Како нису постојали услови за покретање поступка, правилно је закључком првостепеног органа одбачен приједлог за доношење привременог закључка о обезбјеђењу, сходно одредби члана 113. став 2. ЗОУП.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужитељица побија њену законитост из разлога садржаних у члану 35. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Српске“ број 109/05 и 63/11, у даљем: ЗУС). Наводи да парцела број 474/1 (нови премјер) по старом премјеру одговара, између осталих, парцели број 2332, раније уписана у з.к. уложак број 1028, к.о. 3. као јавно добро и парцели број 2300/1, раније уписана као з.к. уложак број 1019, к.о. 3. као својина тужитељице са 1/1 дијела. Због тога је предложено понављање поступка излагања у којем је претходно на непријед означеним некретнинама утврђено право својине у корист Р. М.. Истиче да је погрешан став тужене да у конкретном случају није доказана нити учињена вјероватном обавеза поменутог физичког лица. Ово због тога што ће након окончаног поступка по приједлогу за понављање поступка (односно поступка за исправку грешке, како је наведено у захтјеву), наведено физичко лице као странка бити обавезна да тужитељици врати дио парцеле број 474/1 (нови премјер), у површини у којој у овој парцели учествују парцеле старог премјера број 2300/1 и 2332, које су јавно добро. Како је предметна парцела по култури шума, јасно је да би продајом шуме односно дрвних сортимената тужитељица била оштећена. Такође, постоји опасност да ће странка на други начин (замјеном, продајом, поклоном) отуђити предметну парцелу те би се тако онемогућило или знатно отежало извршење обавезе странке у погледу враћања дијела предметне парцеле тужитељици. Додатно се истиче да у конкретном случају није било основа за доношење закључка којим се захтјев тужитељице одбацује, јер уколико је првостепени орган сматрао да обавеза странке није учињена вјероватном, правилно поступање би било да се приједлог тужитељице одбије рјешењем у којем би се такав став адекватно образложио. Предлаже да суд уважи захтјев и укине побијану пресуду, те предмет врати истом суду на поновни поступак.

У одговору на захтјев тужена је остала код разлога садржаних у образложењу оспореног акта.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, одговор на захтјев, те остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39. ЗУС, овај суд је одлучио као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Побијана пресуда је правилна и законита.

Наиме, одредбом члана 275. став 1. ЗОУП је прописано да, ако постоји или је учињена вјероватном обавеза странке, а постоји опасност да ће странка располагањем имовине, договором с трећим лицима или на други начин осујетити или знатно отежати извршење обавезе, орган надлежан за доношење рјешења о обавези странке може прије доношења рјешења донијети привремени закључак ради обезбјеђења извршења обавезе, те да је при доношењу привременог закључка орган дужан водити рачуна о одредбама члана 257. овог закона и образложити закључак.

Сходно одредби члана 113. став 2. истог закона, орган ће донијети закључак о одбацивању захтјева странке ако поводом захтјева странке утврди да нема услова за покретање поступка.

Да би орган надлежан за доношење рјешења о обавези странке донио привремени закључак о обезбјеђењу извршења те обавезе, потребно је да предлагач докаже или учини вјероватним постојање обавезе странке. Према томе, услов за

доношење наведеног закључка је постојање обавезе у тренутку подношења приједлога, коју обавезу предлагач мора доказати или барем учинити вјероватном.

У конкретном случају, тужитељица предлаже доношење привременог закључка ради обезбјеђења извршења обавезе која у овом тренутку не постоји, односно коју није доказала, нити је њено постојање учинила вјероватним. Другим ријечима, приједлог за доношење привременог закључка се заснива на хипотетичкој ситуацији чије остварење зависи од исхода другог управног поступка. У том смислу је битно истаћи да се услов чињења вјероватним обавезе странке односи на доказни стандард вјероватности постојања обавезе (за разлику од извјесности), а не на вјероватноћу у смислу могућности настанка обавезе у будућности.

Из наведених разлога је оспореним актом правилно закључено да тужитељица није доказала нити учинила вјероватним постојање обавезе странке, због чега се не може говорити ни о постојању опасности да се онемогући извршење те (хипотетичке) обавезе, како је то правилно закључио и нижестепени суд у побијаној пресуди.

Премда се захтјевом правилно указује да је у предметној управној ствари требало донијети рјешење којим се одбија приједлог тужитељице за доношење привременог закључка о обезбјеђењу, у конкретном случају то није било од утицаја на рјешење ствари нити је утицало на законитост побијане пресуде.

Имајући у виду изнесено, по оцјени овог суда доношењем побијане пресуде није остварен разлог из одредбе члана 35. став 2. ЗУС-а, па се сходно томе захтјев тужитељице, на основу одредбе члана 40. став 1. истог закона, одбија.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједница вијећа
Едина Чупељић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић